

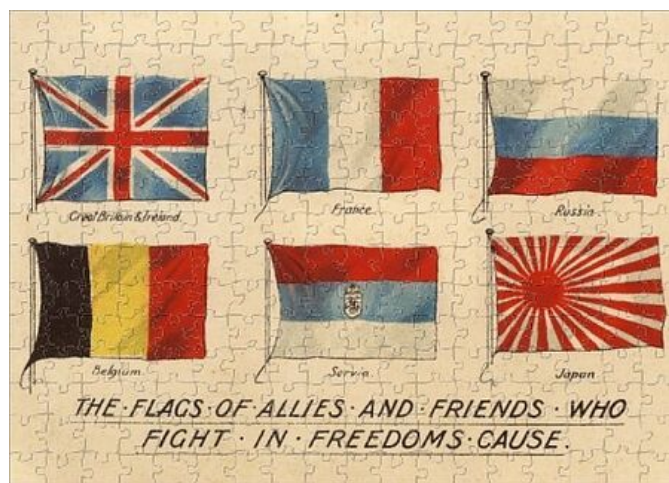
Is Nationalism a Jewish Value?

Studying the thought Rav Kook ל"צ
Timely Torah, November 21st 2021

This shiur is kindly sponsored by Rosemary and Irwin Fisch for the Refuah Shlaima of Mordechai Ben Tzipora Malka and Shayndel bat Rachel and in honor of the engagement of their grandson Zechariah Rosenthal to Elyanna Saperstein of Passaic

Nationalism

1. Encyclopedia Britannica – ‘Nationalism’
As political [allegiance](#), before the age of nationalism, was not determined by nationality, so civilization was not thought of as nationally determined. During the Middle Ages, civilization was looked upon as determined religiously; for all the different nationalities of Christendom as well as for those of [Islam](#), there was but one civilization—[Christian](#) or Muslim—and but one [language](#) of culture—[Latin](#) (or [Greek](#)) or [Arabic](#) (or [Persian](#)). Later, in the periods of the [Renaissance](#) and of [Classicism](#), it was the ancient Greek and Roman civilizations that became a universal norm, valid for all peoples and all times. Still later, French civilization was accepted throughout Europe as the valid civilization for educated people of all nationalities. It was only at the end of the 18th century that, for the first time, civilization was considered to be determined by nationality. It was then that the principle was put forward that people could be [educated](#) only in their own mother tongue, not in

languages of other civilizations and other times, whether they were classical languages or the literary creations of other peoples who had reached a high degree of civilization.

Rav Shimshon Rephael Hirsch¹

2. Breuer, Hirsch and Jewish Nationalism: Change and Continuity - Principle versus Supra-Principle, October 2013, Benjamin Brown, Hebrew University of Jerusalem

The question of Jewish national identity

Before tracing the parallels between Hirsch and Breuer's thought in terms of supra-principles, it is important to underline the differences between the two on the level of principles as well as on a practical plane. Breuer nailed his colours to the mast of nationalism quite early on in his career, when he declared in his article 'Lehre, Gesetz und Nation (Doctrine, Law, and Nation)' – considered by many to be one of his most brilliant pieces of writing – 'Yes, I am a nationalist Jew' (*Jawohl, ich bin Nationaljude*).⁹ It was, in the context of his social environment, a courageous and immensely provocative thing to say. His fellow Jews, secular and religious alike, relishing their status as full citizens of the German state, were wary and famously hostile to anything that might upset the applecart of integration. They certainly had no intention of spending their time yearning in any practical, meaningful way for a return to the Promised Land, let alone acting upon the idea.¹⁰ This was

equally true of most of Germany's Orthodox community, which, faithful to the teachings of *Torah Im Derekh Eretz*, regarded – even as late as the early 1900s – the idea of Jewish nationalism as wholly incompatible with their revered teacher's definition of Judaism. As Breuer himself admitted: 'as a child, the term "Palestine" was an entirely foreign one.'¹¹

This is not to say that Hirsch regarded the Jews as nothing but a religious entity. To his mind they were no less a people than other nations. Where the Jews differed was in the fact that their national identity was purely a function of their religion, defined exclusively by the Torah. Put simply, the Torah, and the Torah alone, underpinned and determined the Jews' existence as a nation.

From the hands of God it [the people of Israel] received freedom and nationhood, and, as the objective of all this, the revelation of His will as a guide for human life – the Torah. ... In the wilderness, Israel received the Torah, and thus, in the wilderness, without land or soil of its own, it became a nation. ... The Torah, the fulfilment of God's will, was to be its soil, its basis and its purpose. Israel's existence as nation is neither dependent upon nor conditioned by transitory things, but eternal as the spirit, as the soul and as the Word of the Eternal.¹²

¹ Samson Raphael Hirsch was a German Orthodox rabbi best known as the intellectual founder of the Torah im Derech Eretz school of contemporary Orthodox Judaism. [Wikipedia](#)

Born: June 20, 1808, [Hamburg, Germany](#)

Died: December 31, 1888, [Frankfurt, Germany](#)

The Malbim²

3. Future Tense, pages 26-27

That entire configuration changed in the nineteenth century in Europe, where four out of every five Jews lived. The difference was the new nation-state, which demanded a monopoly of people's loyalty. The nation was no longer where you lived. It

was who you were. No longer could you be a Jew living in France. You had to be, first and foremost, a 'Frenchman of the Jewish persuasion'. Anything else constituted a dual loyalty and that, in the age of nationalism, was the cardinal sin. But what did that mean in practise? No one was entirely sure. It was a question—*Der Judenfrage*, the 'Jewish question'—that reverberated throughout the nation-states of Europe for the next century and a half, and it placed Jews in an identity crisis that has not been fully resolved to this day.

The result was a fragmentation of Jewish identity the likes of which had not been seen since the last days of the Second Temple. Jews twisted and turned in their attempt to find some mode of existence that would grant them safe space in the modern state which, in the name of tolerance, had developed a more deadly intolerance than any of its medieval predecessors. Modifications made by Reform Jews in Jewish practice and ritual in response to the new scientific way of looking at the world would also to some extent soften the distinctive features of Judaism and show, as far as it could be shown, that Jews were like everyone else.

² Meir Leibush ben Yehiel Michel Wisser, better known as the Malbim, was a rabbi, master of Hebrew grammar, and Bible commentator. The name Malbim was derived from the Hebrew initials of his name. He used this acronym as his surname in all his published works, and became known by it in common usage. [Wikipedia](#)

Born: March 7, 1809, [Volochnysk, Ukraine](#)

Died: September 18, 1879, [Kyiv, Ukraine](#)

4. Malbim, introduction to Bamidbar

ויהי בשנת התר"ד ליצירה, קול כחולה שמענו צרה כמבכירה. קול תורת ה' תתיפח תפרש כפיה, ודמעתה על לחיה כי בגדו בה רעיה, כי נבערו קצת רעי אשכנו ואת ה' נאצו. ויתאספו להפר דת וחוקים ועל צפוניו התיעצו. ויעלו רועים רבים הרועים ואוכלים את צאן מרעיתם, יכנו א"ע רבנים ודרשנים גם חזנים וזוכחי עדתם, כל אלה חוברו אל עיר בראנשווייג אל עמק השדים. ויתפוצצו הכדים הריקים ויתראו הלפידים, ויתלקטו שועלים קטנים ובזנבותיהם אודים, ותצא אש ותאכל שמיר ושית, ותבער מגדיש ועד קמה ועד כרם זית. ותבער בהיכל ה' ותבער בין הבדים ותלהט את ארון הברית, ותאמר להשחית את לוחות האבנים. ותאמר לשרוף כל מועדי אל בארץ: בימים ההם ובעת ההיא ראיתי ונתון על לבי כי עת לעשות לה', עת לעשות לתורה שבכתב ושבע"פ חומה בצורה סביב דלתים ובריח כל יעלו בה פריצים ויחללוה, אם לתורה שבכתב אשר דמוה העדה הרעה הזאת כאחד מספורי העמים הקדמונים, ואת שיריה ומליצותיה ערכו עם שירי האמיר והיונים: אם לתורה שבע"פ אשר היתה בפיהם למשל ולשנינה, כחשו בה ויאמרו לא היא. את חכמיה בזו ויאמרו כי לא ידעו פשטות הכתובים ואת דקדוק הלשון לא הכירו וכי הלכו בדרך עקש ופתלתל, ויהיו ביניהם ללעג ולשחוק כל היום: מאז אזרתי כגבר חלצי והחילותי לחבר חבורי על התנ"ך, אשר כבר הודעתי דרכיו ושביליו בהקדמתי לפי ישע"י ובהמבשר אשר הוצאתי לאור בשנת התר"ח: ועל תורה שבע"פ הכינותי

תורה ע"פ מלבי"ם - הוצאה חדשה - ג' ויקרא א' מלבי"ם. מאיר ליבוש בן יחיאל מיכל / עמוד 10
הדפוס מאתרו אונג' החכמה

his position precarious. Because of Malbim's uncompromising stand against Reform, disputes broke out between him and the communal leaders of the town, leading to his imprisonment. On Friday, March 18, 1864, Malbim was arrested and jailed. He was freed only on the intervention of [Sir Moses *Montefiore](#) and on condition that he leave Romania and not return. Upon release, he was placed in a boat sailing down the Danube River. He was put ashore at the Bulgarian border town of Ruschuk. M. Rosen has published various documents which disclose the false accusations and calumnies Malbim's Jewish-assimilationist enemies wrote against him to the Romanian

5. MALBIM, MEIR
LOEB BEN JEHIEL
MICHAEL WEISSER,
Encyclopedia.com
In Bucharest, Malbim
set

new *kashrut* standards, imposed restrictions on the kosher butchers, constructed a new *eruv*, personally supervised the educational institutions in town and began to attract large crowds to his sermons. All of these activities, combined with his insistence that his congregants become more observant, resulted in friction between Malbim and the enlightened intellectuals in the Jewish community, who were actually wealthy, foreign nationals. When Malbim objected to the building of a new modern synagogue, the Choral Temple, because it would include an organ and choir like the Reform synagogues in [Western Europe](#), his opponents complained to the authorities, claiming falsely that Malbim was preaching against Christianity. In 1860, he published the first volume of his commentary on the Pentateuch – on Leviticus. In the introduction he wrote a scathing attack against [Reform Judaism](#). His son, Aaron, passed away in 1862. This personal tragedy had a severe effect on Malbim. At the same time, his rapidly deteriorating relations with the enlightened members of his community made

government. They accused him of disloyalty and of impeding social assimilation between Jews and non-Jews by insisting on adherence to the dietary laws, and said, "this rabbi by his conduct and prohibitions wishes to impede our progress." As a result of this the [prime minister](#) of Romania issued a proclamation against the "ignorant and insolent" rabbi for his effrontery in "publishing libelous letters against those eating meat from any butcher shop and he has preached against the idea of progress and freedom." In consequence the minister refused to grant rights to the Jews of Bucharest, on the grounds that the rabbi of the community was "the sworn enemy of progress" (from the official newspaper *Monitorul* March 6, 1864). Determined to refute the false accusations made against him, Malbim went to Constantinople to lodge a complaint against the Romanian government, which was then under Turkish domination. Following the rejection of his appeal and his failure to obtain the help of the Alliance Israélite Universelle (in transmitting a memorandum written in 1864 in Paris in which Malbim, with the help of Adolphe Crémieux, addressed himself to the Romanian ruler, stressing his patriotism), he was compelled to leave Romania (1864). During his wanderings in the following years he suffered persecution and calumny. He served as rabbi intermittently in Leczyca, Kherson (1869–70), Lunshitz (1870–71), and Mogilev (1872–75), and wherever he went he was persecuted by the assimilationists, the *maskilim*, and the Ḥasidim. The *maskilim* accused him of being an extremist and a rebel against the enlightenment. He was invited to Mainz, and on his way stopped at Koenigsberg, where he remained for about four years (1875–79). In 1879 he received an invitation from Kremenchug, Poltava oblast, to serve as its rabbi, but died in Kiev on his way there.

Rav Elchonon Wasserman³

6. Ikvesa Demeshicha, Reb Elchonon Wasserman

Nowadays, the Jews have chosen two "idols" to which they offer up their sacrifices. They are Socialism and Nationalism. The new gospel of Nationalism can be defined very briefly as: "Let us be like the nations." All that is required of the Jew is national feeling. He who pays the shekel and sings Hatikvah is thereby exempted from all precepts of the Torah. It is clear that this idea is considered to be fundamentally idol-worship from the point of view of the Torah. These two forms of idol-worship have poisoned the minds and the hearts of Hebrew Youth. Each one has its tribe of false prophets in the shape of writers and speakers who do their work to perfection.

³ Elchonon Bunim Wasserman was a prominent rabbi and rosh yeshiva in prewar Europe. He was one of the closest students of Rabbi Yisrael Meir Kagan and a noted Talmid Chacham. In the interwar period, he served as rosh yeshiva of Yeshiva Ohel Torah-Baranovich. [Wikipedia](#)

Born: 1874, [Biržai, Lithuania](#)

Died: July 6, 1941, [7th Fort of the Kaunas Fortress, Kaunas, Lithuania](#)

7. TB, Brachos 13a

What is the meaning of changing Abram's name to Abraham? As it is stated: **"Abram is Abraham"** (I Chronicles 1:27).

The Gemara explains: **Initially he became a father**, a minister, and prominent person, only **to Aram**, so he was called Abram, father [av] of Aram, **and ultimately** with God's blessing **he became the father of the entire world**, so he was called Abraham, father of the masses [*av hamon*], as it is stated: "I have made you the father of a multitude of nations" (Genesis 17:5). Similarly, what is the meaning of changing Sarai's name to Sarah? The same concept applies to Sarai as to Abram: **Sarai is Sarah.**" The Gemara explains: **Initially she was a princess only to her nation:** My princess [*Sarai*], but **ultimately she became Sarah**, a general term indicating that she was princess **for the entire world**. Also, with regard to Abraham's name, **bar Kappara taught:** **Anyone who calls Abraham Abram transgresses a positive mitzva, as it is stated: "And your name will be Abraham"** (Genesis 17:5). This is a positive mitzva to refer to him as Abraham. **Rabbi Eliezer says:** One who calls Abraham Abram **transgresses a negative mitzva, as it is stated: "And your name shall no longer be called Abram, and your name will be Abraham, for I have made you the father of a multitude of nations"** (Genesis 17:5).

The Gemara asks: **But** if we consider these obligatory statements, then **from here** we must infer that **one who calls Sarah Sarai also** transgresses a positive or negative mitzva.

The Gemara answers: **There** in the case of Sarah, it is not a general mitzva, rather **the Holy One, Blessed be He, said to Abraham** alone: "And God said to Abraham, **your wife Sarai, you shall not call her name Sarai; rather, Sarah is her name**" (Genesis 17:15). In contrast, this is stated regarding Abraham in general terms: "Your name shall no longer be called Abram." Again, the Gemara asks: **But if that is so, one who calls Jacob Jacob**, about whom it is written: "Your name shall no longer be Jacob, but Israel" (Genesis 32:29), **also** transgresses a mitzva. The Gemara answers: **It is different there, as the verse reverts back** and God Himself refers to Jacob as Jacob, **as it is written** before his descent to Egypt: "And God said to Israel in the visions of the night, and said, **Jacob, Jacob**, and he said, 'Here I am'" (Genesis 46:2).

Rabbi Yosei bar Avin, and some say Rabbi Yosei bar Zevida, raised an objection to the statements of bar Kappara and Rabbi Eliezer based on what is said in the recounting of the history of the Jewish people: "**You are the Lord, God, Who chose Abram** and took him out of Ur Kasdim and made his name Abraham" (Nehemiah 9:7). Here the Bible refers to him as Abram. The Gemara responds: **There, the prophet is recounting God's**

אֲבֵרָם הוּא אֲבֵרָהָם בְּתַחֲלָה נַעֲשֶׂה אֶבְרָם לְאָרָם וּלְבַסּוֹף נַעֲשֶׂה אֶבְרָם לְכָל הָעוֹלָם כּוֹלּוֹ שְׂרַי הִיא שְׂרָה בְּתַחֲלָה נַעֲשִׂית שְׂרַי לְאוֹמְתָהּ וּלְבַסּוֹף נַעֲשִׂית שְׂרָה לְכָל הָעוֹלָם כּוֹלּוֹ: תְּנִי בֵר קִפְרָא כָּל הַקּוֹרָא לְאַבְרָהָם אֲבֵרָם עוֹבֵר בַּעֲשֵׂה שְׂנֵאמֵר יְיָוְהִי שְׂמִךְ אֲבֵרָהָם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר עוֹבֵר בְּלֹא שְׂנֵאמֵר יְיָוְלֹא יִקְרָא עוֹד [אֵת] שְׂמִךְ אֲבֵרָם אֵלֹא מֵעַתָּה הַקּוֹרָא לְשְׂרָה שְׂרַי הִכִּי נִמְיָ הֵתָם קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִמֵר לְאַבְרָהָם יְיָוְשְׂרַי אֲשַׁתְּךָ לֹא תִקְרָא אֵת שְׂמָה שְׂרַי כִּי שְׂרָה שְׂמָה אֵלֹא מֵעַתָּה הַקּוֹרָא לִיעֶקֶב יַעֲקֹב ה"נ שְׂאֵנִי הֵתָם דְּהַדְרַר אֶהְדְרִיָּהּ קִרָא דְכֹתִיב יְיָוְיֹאמֵר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֹת הַלַּיְלָה וְיֹאמֵר יַעֲקֹב יַעֲקֹב מִתִּיב רַבִּי יוֹסֵי בֵר אֲבִין וְאִיתִימָא רַבִּי יוֹסֵי בֵר זְבִידָא יְיָוְאֵתָה הוּא ה' הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחָרְתָּ בְּאַבְרָם אִמֵר לִיָּהּ הֵתָם נְבִיא הוּא דְקָא מְסַדֵּר לְשַׁבְחִיהּ דְרַחֲמֵנָא מֵאֵי דְהוּא מְעִיקְרָא:

תלמוד בבלי - פילגא החדש - א ברכות / תלמוד בבלי - ש"ס וילגא החדש / עמוד 33
הדפוס מאת: אוצר החכמה

praises, including that which was the situation originally, before his name was changed to Abraham. Indeed, the verse continues: "You took him out of Ur Kasdim and made his name Abraham, and found his heart faithful before You and made a covenant with him to give him the land of Canaan...to give to his descendants, and You fulfilled Your words for You are righteous" (Nehemiah 9:7-8).

Rav Avraham Yitzchak HaKohen Kook⁴

8. Ein Aya, Brachos 13a, Rav Kook

קעד. אברם הוא אברהם, בתחילה נעשה אב לארם ולבסוף נעשה אב לכל העולם כולו. שרי היא שרה, בתחילה נעשית שרה לאומתה ולבסוף לכל העולם כולו. הרגש הלאומי הוא רגש ישר טבעי באדם, קרוב למעלת אהבת המשפחה ועולה עליה במוסריותו. ע"כ גם אברהם ושרה בהיותם אנשי ישר מעצם טבעם היו דואגים לקיום הלאומי של אומתם והצלחתם, שכמוה מצינו ג"כ בשאר אנשים חכמים ואנשי מדות טובות מכל העמים. אבל בהיות שנתעלו ע"י הרוח הנבואי ודבר ד' אשר בא להם, כי לא זה הוא עדיין גמר תכלית האושר, כי האדם השלם אינו די שיצמצם עצמו באושר אומתו, כי צריך הוא להשתדל להביא ישועה כללית לכל האדם אשר על פני האדמה. ע"כ נעשה אח"כ אב המון גויים, ושרה נעשית לכל העולם כולו, שהוא דבר נעלה ונשגב יותר מהצמצום הלאומי.

עין איה - ברכות א / קוק, אברהם יצחק בן שלמה זלמן הכהן / עמוד 96
הדפס מאתר אוצר החכמה

קעה. תני בר קפרא, כל הקורא לאברהם אברם עובר בעשה. כי צריך להשריש, שתכלית המטרה של הלאומיות של ישראל אינה חזקינו לעצמינו וכבישת העמים וכיו"ב, דברים שכל העמים משתוקקים להם מרוב אהבת עצמם, כ"א מפני

עין איה - ברכות א / קוק, אברהם יצחק בן שלמה זלמן הכהן / עמוד 96
הדפס מאתר אוצר החכמה

שהלאומיות שלנו מביאה ברכה ושלימות לכל העולם כולו. ע"כ בתחילה בנינה, שסוף מעשה במחשבה תחילה, היא בשביל תקנת ואהבת כל המין האנושי.

עין איה - ברכות א / קוק, אברהם יצחק בן שלמה זלמן הכהן / עמוד 96
הדפס מאתר אוצר החכמה

⁴ Abraham Isaac Kook, also known by the acronym הראי"ה, was an Orthodox rabbi, and the first Ashkenazi Chief Rabbi of British Mandatory Palestine in the Land of Israel. He is considered to be one of the fathers of religious Zionism, and is known for founding the Mercaz HaRav Yeshiva. [Wikipedia](#)

Born: September 7, 1865, [Grīva](#)

Died: September 1, 1935, [Jerusalem](#)

קעז. אלא מעתה הקורא לשרה שרי ה"נ, התם הקב"ה אמר לאברהם שרי אשתך לא תקרא שמה שרי כי שרה שמה. כתוב "שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך"¹. הדעות האמתיות נקראות מוסר אב, והמעשים הטובים והמנהגים הנאים הם תורת אם. והנה לאומיות נחוצה לישראל מאד, והיא נתונה כולה במעשה המצות כולן, שמגדלות ומחזקות כוחות הלאומיות שבישראל. אבל המטרה היא לתכלית הכללית, ע"כ הדעות הנה כלליות והמעשים פרטיים לאומיים. ע"כ מצד אברהם שהוא שורש הדעת לישראל שהאיר ממזרח צדק², חייבים אנו לקרותו ע"ש המון גויים, לבל תעלם האמת המקושרת בתכלית התבודדותינו בלאומיותינו. אבל משרה ירשנו קדושת המעשים בתור תורת אם, אם כי בעת הזאת שטרם הי' אפשר להתחיל בנין הלאומי של ישראל, הי' צריך שגם יסודי המעשים של אברהם יהיו ג"כ מיוסדים לתכלית התיקון הכללי, וכמו שבאמת יביאו לזה. אבל לדורות, כונת המעשים כבר מתבררת שהיא לשכלל הקדושה הלאומית המיוחדת לישראל, לצורך התיקון הכללי העתיד לבא.

עין איה - ברכות א / קוק, אברהם יצחק בן שלמה זלמן הכהן / עמוד 96
הודפס מאתר אוצר החכמה

לרוממו למעלה הכללית להיות אב המון גויים. ומזה יצא לנו לימוד לדורות על ידיעת ערך הלאומיות, לדעת תכליתה ואיך להשתמש בה, למען תהי' לנו למגדל עז ועטרת תפארת, כמו שכתוב¹ "לנטע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה".

קעז. אלא מעתה הקורא ליעקב יעקב ה"נ כו'. מתיב רב יוסף ב"א כו' אתה הוא וגו' אשר בחרת באברם כו', התם נביא הוא דקא מסדר שבחא דקוב"ה מאי דהוי מעיקרא. כבר ביארנו שמדת יעקב צריכה לעולם גם בהתגדל המעלה לערך ישראל. מפני שמ"מ הרגש הלאומי הוא לעולם ג"כ מצד עצמו רגש נעלה ומלא צדק ויושר, אלא שכשאינן לו מטרה יותר נעלה, יפרוץ לסוף גדרי הצדק לכשיעבור גבולו, בהרימו יד לרשת משכנות לא לו בלא שום תכלית ומטרה קדושה ובלא שום משפט צדק. אבל מפני שעכ"פ הוא נבחר לעצמו, ע"כ לעולם א"צ שיהי' נעזב כמו כל המדות הטובות, שאע"פ שיש בהן מעלות ושאיפות רמות זו למעלה מזו, מ"מ גם הנמוכה שבהן משובחת, וכיון שהיא משובחת היא כשרה להשתמש בה בעבודת ד'

עין איה - ברכות א / קוק, אברהם יצחק בן שלמה זלמן הכהן / עמוד 96
הודפס מאתר אוצר החכמה

בתורה ומצות. כי אם היתה במקורה נשחתת או נובעת משרירות לב, היתה פסולה מבא בקהל ד', ע"כ קאמר שנביא סידר שבחא דקוב"ה מאי דהוי מעיקרא, שמ"מ מפני שהי' אברהם בשם אברם, לאומי מלא רגשי צדק ואהבה לאומתו, בחר בו ד'

עין איה - ברכות א / קוק, אברהם יצחק בן שלמה זלמן הכהן / עמוד 97
הודפס מאתר אוצר החכמה